

[Hanne Reintoft.]

nogen som helst illusioner om at gøre vores sygdomsbehandling mindre god.

Ib Christensen (DR):

Jeg synes, det er et fornuftigt forslag, den radikale gruppe er kommet med her, men på den anden side må jeg da også erkende, at ministerens redegørelse — og det pynter altid på et parti at have regeringsmagten, nemlig i retning af større ansvarlighed — indledningsvis i høj grad sætter tingene på plads. Dette er en problematik, som ikke kan løses i en enkelt formel.

Der har været ordførere, der har talt om en opbremsning i hospitalsudgifterne gennem en udbygning af den primære sundhedstjeneste. Jeg tror ikke, det er realistisk at tale om en opbremsning i den forstand, at man skulle bringe udgifterne bare i ro, men det, man i bedste fald kan håbe på ved hjælp af en sådan omprioritering, er, at man kan dæmpe væksten, således at den bliver mindre, end den ellers ville være blevet. Det tror jeg er realistisk, og det gjorde ministeren da også ganske udmærket rede for.

Foruden de ressourcemæssige problemer, som vi alle erkender er til stede med hensyn til arbejdskraften, altså personale, og økonomien synes jeg også, at de menneskelige problemer fortjener at nævnes, kun en enkelt ordfører har været inde på det. Jeg synes da i høj grad, det er værd at understrege den menneskelige gevinst, der kan være i, at man kan bevare ikke mindst ældre mennesker længere i deres hjem ved en stærkere indsats i den primære sundhedstjeneste end ved de nuværende tilstande, hvor der ofte sker en hospitalisering, som under andre omstændigheder ikke har været nødvendig, og som jo også er uhyre kostbar.

Forebyggelse er bedre end helbredelse, er der flere ordførere der har sagt, og det er naturligvis rigtigt. Derfor er det en problematik, der også berører spørgsmålet om arbejderbeskyttelse og mange andre ting, men det, der her er til behandling, er selve spørgsmålet om prioritering inden for sundhedssektoren, og her har flere ordførere også gjort opmærksom på, at der i og for sig ikke er principielle grænser for, hvad der kan indsættes rent teknisk af ressourcer, men at grænserne sættes af samfundets ressourcer.

Det er klart, som også flere har nævnt, at det er svært på dette område at sige nej. Det drejer sig om menneskers liv og helbred, og det er uendelig svært at sige nej, og alligevel må der jo sættes grænser, fordi vi ikke kan anvende alle offentlige midler inden for sundhedssektoren. Dertil kommer, at det er vanskeligt for politikerne at vurdere tingene. Parkinsons lov vil også gøre sig gældende. Vi har her uden for hovedstaden et amt, som har været ude i svære vanskeligheder og fremdeles er det på dette område — af mange andre grunde også — men ikke mindst af den grund, at det er uendelig vanskeligt at styre disse ting.

Dertil kommer, at den saglige perfektionisme, som naturligvis gør sig gældende på dette område som på andre, får særlig gode kort på hånden, når det drejer sig om et område, hvor man af politiske grunde og af mange andre, også menneskelige, grunde har svært ved at sige nej. Spørgsmålet drejer sig imidlertid netop også om politik, og vi kan ikke skyde det over på eksperterne og sige, at de skal træffe afgørelsen for os. Vi står faktisk ofte over for et valg mellem kvantitet og kvalitet. Skal vi sætte utrolig store ressourcer ind på at gennemføre hjertetransplantationer f. eks. og så til gengæld spare på en bedring af den generelle sundhedstilstand i befolkningen? Det valg kan ikke nogen ekspert træffe for os, det valg er og bliver et politisk valg, og det kan vi ikke smygge os uden om.

Jeg håber, at folketinget på et senere tidspunkt får lejlighed til en drøftelse af disse ting også, om ikke andet så når et resultat foreligger af dette planlægningsarbejde, hvis der kommer et sådant i gang. Men i hvert fald kan vi ikke smygge os uden om, at der her er i høj grad politiske og menneskelige spørgsmål at tage stilling til, svar, som eksperterne ikke kan give os, men løsninger, som politikerne må stille op.

Spørgsmålet om forskning på dette område er i høj grad også relevant, og jeg vil gerne slutte mig til det spørgsmål, der allerede er rejst over for ministeren med hensyn til det planlagte sygehusforskningsinstitut. Det, der er behov for, er vel i og for sig, når man tænker på de milliardbeløb, der her sættes fra samfundets side, en generel sundhedsforskning, således at vi kan få større